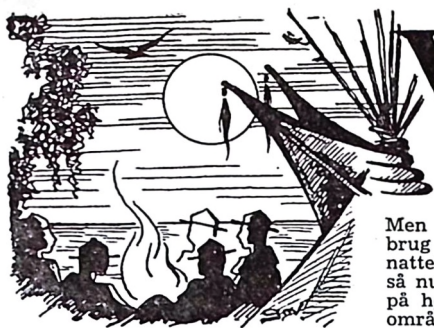

Jens Rørbech

Ved lejrbailet

Man kan ikke læse en bog, før-end man har lært bogstaverne, altså lært alfabetet. Man kan heller ikke læse et kort, før-end man har lært kortsignaturerne. Nu er det vist sådan, at næsten alle spejdere lærer sig disse signaturer, men anvender de deres kortlæsningskunst i terrænet?

Mange gør det utvivlsomt, men langt de fleste bruger kun kort ved dagslys. Det er en stor kunst at kunne bruge det om natten, hvor naturen ser anderledes ud end om dagen, og hvor afstande og verdenshjørner er vanskeligere at bedømme.

Under Danmarks besættelse var der mange ældre spejdere, førere og forhenværende spejdere, som var til stor nytte for deres grupper, netop fordi de var vant til at færdes i terrænet om natten og var eksperter i at bruge deres kort på alle døgnets tider.

Vil du nå lige så vidt i denne spejderfærdighed, er tiden nu inde. Det bliver nu så tidligt mørkt, at man kan øve sig om aftenen og ikke nødvendigvis behøver at være oppe om natten. De fleste patruljer kan endnu tage på weekend ture enten med overnatning i en spejderhytte, de kan låne, eller ved at overnatte i lade. Man kan så lægge en rute, hvor patruljens medlemmer to og to kan følges ad; de fornødne kort kan I sikkert låne hos troppen, der behøves jo ikke mere end 3—4 stykker.

Til at begynde med kan I bruge lommelygte, men når I er blevet dygtigere, skal I nøjes med at bruge tændstikker, så at I rigtigt vænner jer til at færdes i mørket og ikke sender strejflys alle steder hen. I læser jo af og til om »Orienteringssport« og »Terrænssport«; det er voksne folk, som træner sig op i netop det, som jeg her har omtalt, som regel dog kun om dagen.

Men Hjemmeværnsfolkene har brug for kortfærdighed også om natten. Jeg vil tro, at spejderne også nu kan træne sig op til at være på højde med de dygtigste på det område. I »gamle dage« — det vil sige for kun 5—10 år siden — fandtes mange af de bedste kortlæsere indenfor spejdernes rækker.

Som sagt, tiden er inde til træning; og det er spændende, hvad I vil indrømme, når I blot en enkelt gang har prøvet det på en patrulje-week-end.

SPEJDERNES VERDENS-BRODERSKAB

Mange danske spejdere har i sommer haft lejlighed til at erfare, at spejdernes verdensbroderskab er en kendsgerning. Der har herhjemme været Jamborette både i Århus-divisionen, Vesterhavss-divisionen og Sydhavs-divisionen, hvor danske spejdere kom i forbin-

delse med spejdere fra mange forskellige lande.

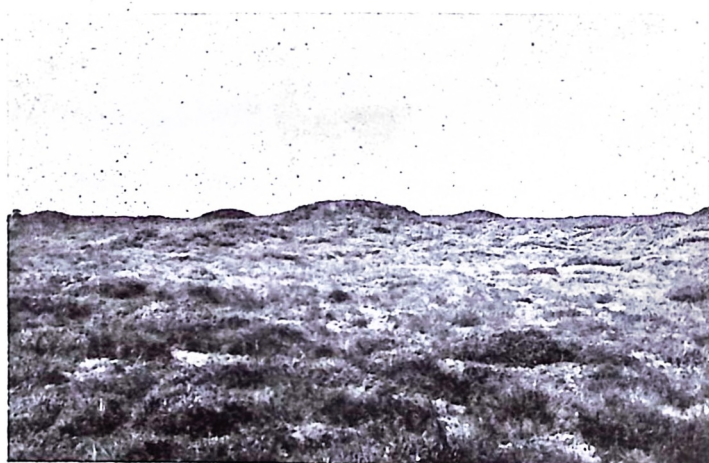
I Skotland har danske spejdere været på besøg hos spejdere der og ligget i lejr i Højlandet, og i England traf jeg flere danske spejdertropper. Der har været tropper i Holland, Frankrig og Norge. I Sverige deltog danske spejdere i den store svenske spejderlejr, og efter hvad Jens Hvass fortæller, kan vi kun være glade for den måde, vore tropper repræsenterede vort korps og vort land på.

Sådan skal det også være. Når vi hejser Dannebrog i et fremmed land, skal vi i vor optræden og færd vise, at vi er værdige til at bruge vort lands flag som bannermærke.

Oktober

Hjerl hede, Jylland

Danmarks Naturfredningsforening

I VAND TIL KNÆENE...

Patruljen var blevet forsinket. I sidste øjeblik kunne de simpelthen ikke lade den chance til at hjælpe en bondemand, hvis kør havde rettet sig løs, gå fra sig.

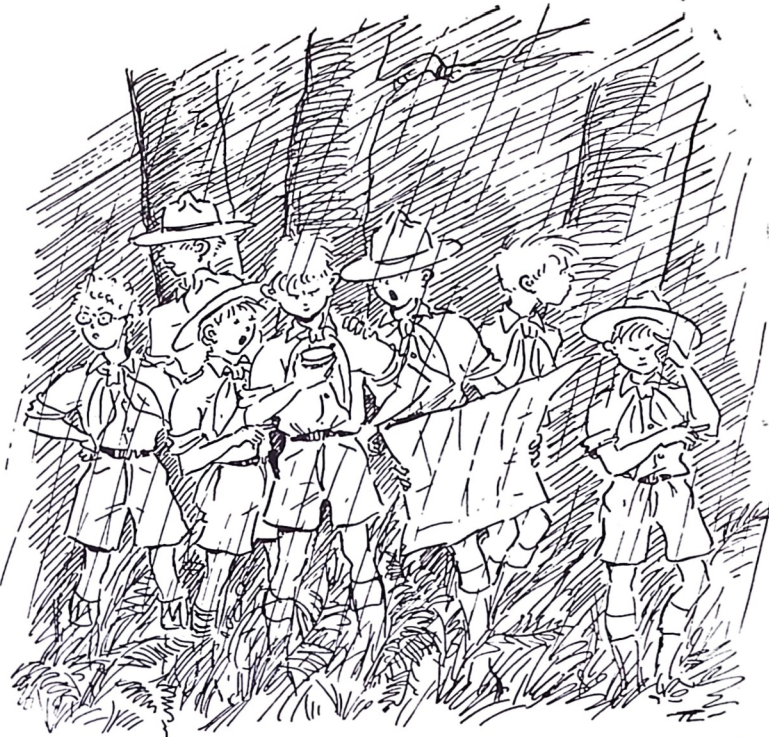
Derfor stormede de nu tværs gennem terrænet, thi ingen vej førte gennem den skov, de skulle passere. Skoven var tæt og uigennemtrængelig, brombær, små træer med piskende grene osv.

Det var på den tid af døgnet, da dagen var ved at gå på hæld, hvor tussmørket sænkede sig som en mørk skygge over jorden. Regnen silede ned, medens det sidste dunkle dagslys endnu kæmpede mod mørket.

Så kom mørket — buldrende mørke. — De stoppede op — automatisk samledes patruljen om patruljeføreren.

Han satte dem ind i situationen: 7 km gennem skov, 7 km ad landevej tilbage igen — ingen lygter — vi skal igennem. Vi tager den med ro, ellers løber vi bare vild. Koldblodighed, besindighed, — han

(Fortsættes side 123).

Torben, som går...

Erik som kommer...

Efter fem års arbejde som redaktør af »SPEJDERNES MAGASIN« fratræder jeg fra og med dette nummer p.g.r.a. min deltagelse i »Galathea-Ekspeditionen«, hvorom I kan læse andetsteds i bladet.

Det har været en interessant opgave at redigere Magasinet, og den har bragt mange glæder og opmuntringer med sig — men rigtignok også en portion skuffelser. Blandt de værste skal nævnes de sejlglavede papirrestriktioner, der medførte nedskåret sidetal, stor stofmængde pr. side og den lille skrift; forøvrigt er de to sidstnævnte ting som be-

derlige undtagelser — i de fem år ikke hørt et kulk fra de øvrige 20—30.000 læsere. — Jeg kvier mig ved at tro, at alle disse tusinder er så ugidelige, at de aldrig har følt den bitterste trang til at lade red. blive delagtiggjort i deres syn på bladet, på stofvalget osv. — eller til at fortælle om en spændende ulve- eller spejderoplevelse fra deres hjemlige egne; forklaringen må vel være, at prisen på brevpapir og frimærker har været den uoverstigelige hindring?!

Få ting ville glæde mig mere i min udlændighed end at høre, at

Ny mand i redaktørstolen

kendt bibeholdt til trods for, at sidetallet atter har nået en nogenlunde antagelig højde. En anden skuffelse var en gennemgående for ringe kontakt med hovedparten af Magasinet's læsere. Når der ses bort fra besvarelser af præmieopgaver, har jeg — med nogle hundrede hæ-

mange af jer kan overvinde disse økonomiske vanskeligheder og sender Erik de tusinder af breve, som han så pænt beder om...

Tak til de trofaste for godt samarbejde og en hilsen til jer andre fra

Torben.

Det er med spænding og forventning, jeg ser frem til det krævende job at afløse Torben som redaktør. Med spænding, fordi det altid er spændende at prøve noget nyt — og med forventning, fordi jeg gennem dette arbejde håber at få forbindelse med mange ulve og spejdere fra alle egne af landet. Det er jo jeres blad, jeg skal redigere, men det kan kun blive det helt rigtige spejderblad, hvis I hjælper med.

Grib derfor trøstigt pen og blæk og send mig beretninger fra jeres flok, patrulje eller trop, nye ideer, fortællinger, tegninger, fotografier og — kritik.

I skal nok høre fra mig igen — selvom I skriver alle 20.000!

Vel mødt til samarbejdet!

Erik.

P.S. Min adresse er: Erik Jessen, Trolldhøj, Åbenrå.

Hjortene „hviler sig“

Spejderfortælling af Gamle Ulv

Der var noget særpræget ved Hjortepatruljen. Når man troede, at nu havde man da endelig fået tæmmet den, ja, så var de fyre allerede over alle bjerge igen. Hvor de boede, var der ikke rigtig nogen, der vidste. De optrådte altid samlet, og der var både små og store imellem hinanden.

Du har vel allerede forstået, at Hjortene var en flok drenge i lømmelalderen. De var blevet spejdere, fordi gruppen så kunne holde sammen på en naturlig måde. De beskæftigede sig både med det ene og det andet, og efter udenforståendes mening naturligvis mest med det andet. Når man troede, at man nu endelig skulle have fred og ro for dem, ja, så skulle Hjortene prøve deres patruljerab eller måske endnu værre — gve sig på en sang, som de hverken kendte teksten eller melodien til. De havde forresten en vidunderlig evne til at opsnappe alt muligt. Som regel var resultatet lidt misforstået, men det gjorde ikke så meget. Drejede det sig om et vers, hvor rimene ikke passede, ja så regnede man med, at det måtte være en oversættelse, hvor ordene ikke passede, men i virkeligheden var det dem selv, der havde digtet det, der manglede.

Med spejderfærdighederne var det en gang imellem så som så. Deres trospører fik ofte en tilvækst af grå hår, når han hørte deres opfattelse af, hvad han havde lært dem. Men den indrømmelse måtte han gøre Hjortene, at de altid var i gang med noget og aldrig klagede over at kede sig. Men han måtte også gøre dem en anden indrømmelse. Når der skulle gøres et stykke arbejde, klagede de aldrig over opgaven, og den blev altid udført på tilfredsstillende måde.

Men nu var der gået et par uger, hvor man havde set og hørt det mindst mulige til Hjortene. De var ganske vist fuldtallige ved trosporetagerne, men det var, ligesom deres livsstil ikke var så stor som før. De var stille og søgte gerne sammen i en krog, hvor de kunne sidde og stikke hovederne sammen. Men når man kom hen til dem, var det, som om snakken døde på deres læber. En dag spurgte trospøreren dem rent ud, hvad der var grunden til de-

res forandring. De så noget skamfulde ud, som om de ville skjule nogle gavtyvestreger, men de svarede ikke.

»I hviler jer måske?« havde føreren en gang sagt, og det var blevet et bevinget ord blandt Hjortene selv og blandt trospørers øvrige patruljer, Viberne, Bæverne og Høgene.

Der gik en uge til, og Hjortene syntes stadig at hvile sig. Det var derfor med en vis spænding, at trospøreren modtog en anmodning fra Hjortenes patruljefører om at være sammen med dem en eftermiddag.

Nu var det vel meningen, at de ville tage fat igen. De ville sikkert snakke om, hvorledes de bedst kunne komme ind i den gamle gænge igen.

På det aftalte tidspunkt mødte patruljens yngste op hos trospøreren. Han meddelte med alvor i stemmen, at de andre var blevet forhindret i at komme op til ham, men havde sendt ham som stafet for at overbringe en melding. TF læste med forundring:

»Mester!

Bliv ikke forbavset. Vi synes, at det er sjovere at vente her. Følg med Prik ned til os.

Med højagtelse

Indbyder vi i dag vor trospører og en anden gang de andre.

HJORTENE.

Nu strålede Prik's øjne, og han forsøgte opmærksomt ud af TF's ansigt at læse, hvad han tænkte. Men det var som en lukket bog. Han tog bare sin frakke på og sagde: »Ja, så må vi vel afsted, men hvordan?« — Svaret kom straks: »Det må jeg ikke fortælle.« Og tænkte så, da de kom ned på gaden og svingede om hjørnet, gik de næsten hele vejen rundt om huskarreen. De havde inde i nabogården, og der stod to af Hjortene, denne gang de største. »Undskyld,« sagde de og fik i en håndvending bundet et tørklæde for trospørers øjne, greb ham i armen og i en bestemt tone kommanderede: »Følg med!«

De gik ind gennem en dør, nogle trin op og mange ned, benad en kælderang og nu svingede den. »Det her begynder at virke lidt mystisk,« sagde trospøreren, men der

kom ikke andet svar end et svagt fnls fra Prik, som straks blev tystet ned.

Nu hørtes patruljeråbet ganske svagt, og der blev banket på en dør. Indefra lød patruljeførers stemme: »Hvem der!« Drenge nævnedes deres spejdernavn. Samtalen blev kort, men fængslende: »Hvad vil I?« »Vise, hvorledes Hjortene hviler sig.«

»Vise hvem?« — »Trospøreren naturligvis.« — »Kan han se noget?« — »Ikke endnu.« — »Bring ham ind, så at han ikke længere behøver at være blind eller svæve i uvidenhed om, hvorledes Hjortene hviler sig!«

Og ind kom han. Døren blev lukket bag ham, og i samme øjeblik blev tørklædet revet af ham. Det han nu fik at se, kunne have fået selv den mest forhærdede til at blegne. I et hjørne var der en spejs, hvor gryden snurrede over ilden. Foran den var en halvcirkel af birke-triller, og en særlig fin udhugget stub, der var som den fornemste lænestol. Væggene var beklædt, således at rummet så ud som det indre af et blokhus. På den ene langvæg hang et vældigt hjortegevir, på hvilket en spejderlilje blev hævet op mod loftet. Den dæmpede belysning kom fra en lygte oppe under loftet, og i dens skin så man otte par tindrende øjne.

»Nu vil vi hvile os et øjeblik, for det her er ligesom indledningen til indvielsesfesten,« sagde patruljeføreren.

Det var velkomstalen, og så brød det løs. I en måned har vi gået og båret på denne hemmelighed. Ingen har gennemskuet os. Hjælp os nu med at lave et fint program. Først for vores mødre og fædre, så for Bæverne, Viberne og Høgene og så for dem, som vi skal være virkelige brødre med.«

Nu er lang tid gået, siden Hjortene hvilede sig med deres fester. Det, som gjorde dem mest ondt, var, at de ikke fik lov til at beholde deres kælder ret længe; men de taler endnu med glæde om, at den bedste hvile, man kan få i en patrulje, er, når man uddrejer noget, og dette nu og et skal helst være virkeliggørelsen af en idé, man selv har fået.

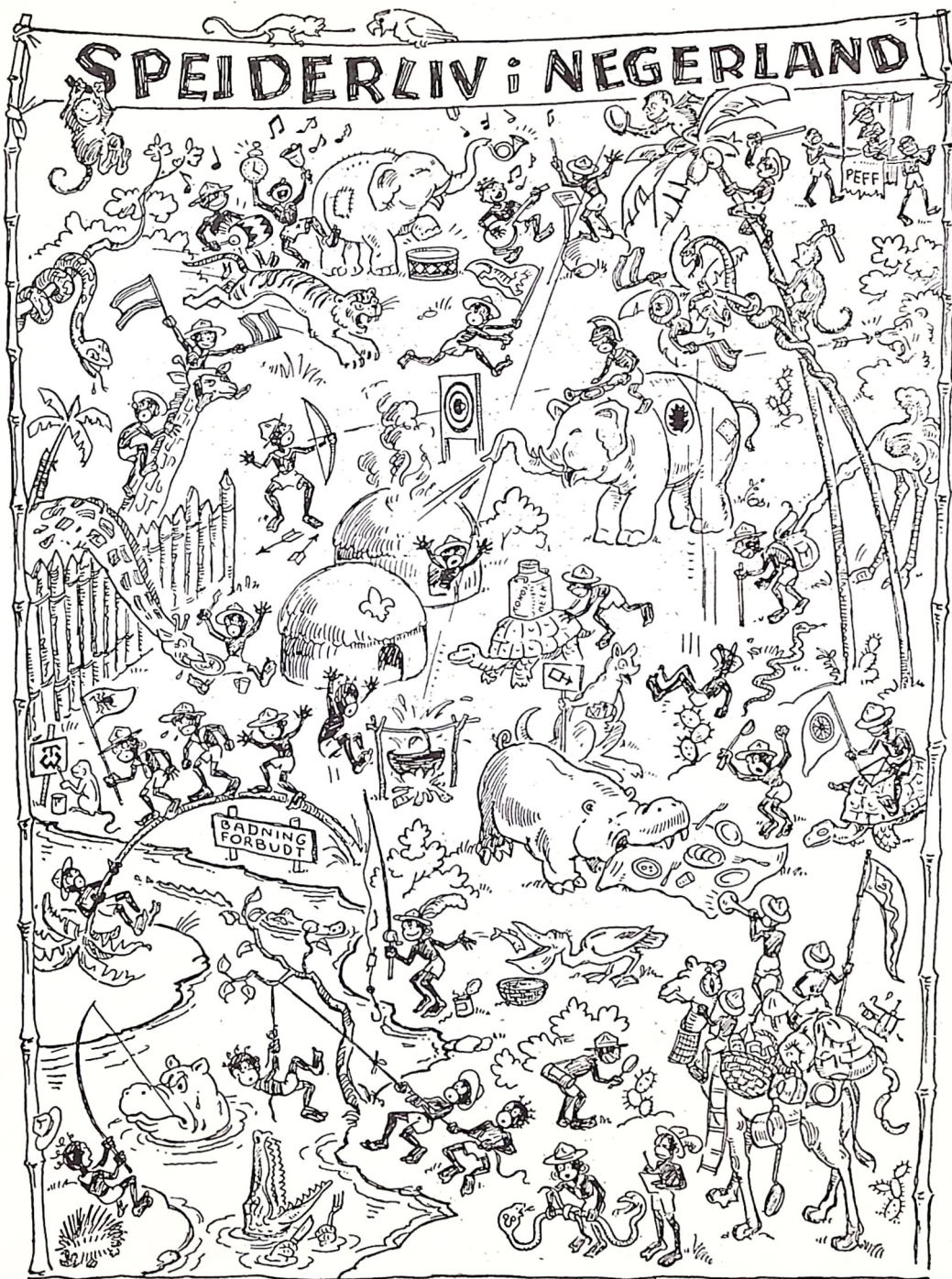
Gamle Ulv.

Er du skarpsindig?

Tag papir og blyant frem, studér derefter tegningen på næste side i nøjagtigt eet minut, hvis du er spejder, 2 minutter, hvis du er ulveunge. Og prøv så, om du kan besvare følgende spørgsmål rigtigt (rigtige svar findes side 123).

1. Hvor mange levende dyr findes på tegningen?
2. Hvad holder krokodillen i hænderne?
3. Hvad foretager de to flodheste sig?
4. Er der nogen løve på tegningen?
5. Hvad hedder overskriften?
6. Hvilke tre zoologiske fejl findes der?
7. Hvad står der på skiltet ved floden?
8. Hvad foretager næsehornet sig?
9. Hvilken plante undersøger den botanisk interesserede spejder?
10. Hvilke forbogstaver har tegneren?

Kan du klare indtil 7 af dem helt rigtigt, er det virkelig godt!!

På + DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea“
af Torben Wolff.

Som dæ ældre af Magasinet læser muligvis vil huske, deltog jeg i 1945—46 i den danske havforsknings ekspedition med "Atlantide" til Vestafrika. Denne omstændighed har været stærkt medvirkende til, at jeg atter har fået chancen til at komme ud på de store have, denne gang blot i en langt større målestok, idet jeg er så uamanerlig heldig at skulle med på "Galatheas" toårige jordomsejling, at skulle med på et togt, der sikkert vil afsløre flere af dybhavets gåder, end det er lykkedes for nogen tidligere havforsknings ekspedition. At dybhavet er praktisk talt ukendt, turde fremgå af den kendsgerning, at ca. 1/4 af jordens overflade er dækket af hav på mere end 4000 m dybde.

I mere end et år har jeg beskæftiget mig med udrustningen af

»Galathea«, og jeg skal i det følgende søge at give et lillebitte indblik i forudsætningerne for dette århundredes største foretagende på havforskningsens område og skal så iøvrigt fremover her i Magasinet holde jer underrettet om noget af alt det, vi kommer til at se og opleve.

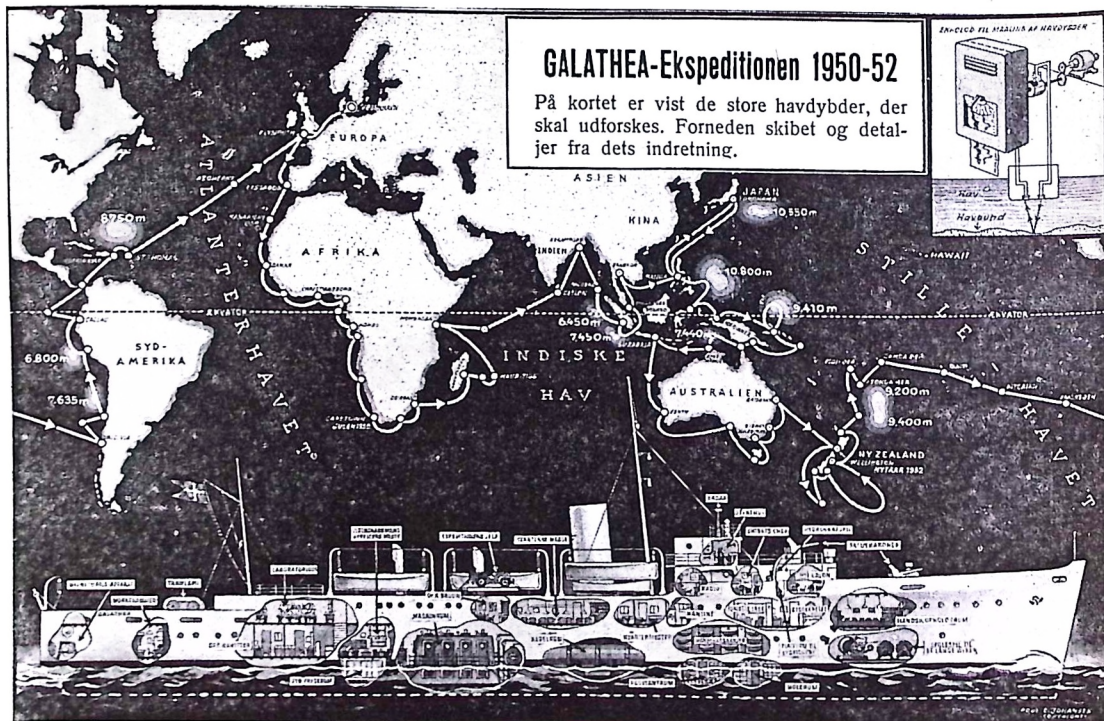
Det allervigtigste: skibet.

Uden skib ingen hav-ekspedition. Først, da der viste sig mulighed for at erhverve et velegnet skib, tog sagerne rigtig fart, og den danske stat bevilgede de nødvendige penge til køb af et 1000 tons stort dieselmotorskib, der blev opkaldt efter korvetten »Galathea«, der i 1845—47 sejlede jorden rundt og bl.a. havde zoologer ombord. Skibet er bygget på engelsk værft for krigs-

gen, og en gennemgribende ombygning har været nødvendig for at ommande det til ekspeditionsskib; der bliver en 80 mand stor besætning, bestående af udvalgte folk fra den danske marine og til stadighed en videnskabelig stab på mellem 10 og 15 personer (danske og udenlandske havbiologer, hvoraf fire deltager i hele toget, mens de øvrige er med i kortere eller længere tid). Ekspeditionens leder bliver dr. Anton Fr. Bruun, der også ledede «Atlantis»-ekspeditionen og var med på «Danas» jordomsejling. Desuden deltager forfatteren Hakon Mielche og to filmfotografer.

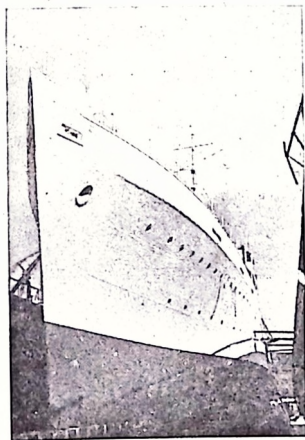
Lidt om udrustningen.

— Til en dybhavsekspedition af dette format hører naturligvis en kolossalt omfattende udrustning

Det allervigtigste er vort store, 10 tons dieselmotorspil, der skal tage sig af at udsætte og indhale fangstredskaberne og har stået sin prøve under en stor svensk, geologisk dybhavsekspedition i 1948. Lige så nødvendigt er det at have en tilstrækkelig lang og tilstrækkelig stærk stålwire. Her råder vi til det store spil over to 8 km lange wirer samt en, der er en bagatel af 12 km (12.000 m!) lang, og som forinden er 9 og foroven 22 mm i diameter. Ved hjælp af to mindre spil med tyndere, men lige så lange wirer, skal der foretages temperaturmålinger ned til de største dybder og tages vandprøver til bestemmelse af iltindhold og forskellige salte m.m.

Det er hensigten at fiske med alle hidtil kendte fangstredskaber, d.v.s. trawle af alle størrelser, skrabere, ringnet med en diameter på op til 2 m, ruser, kroge i alle størrelser op til hajkroge på fingertykkelse, lavet i så stærkt materiale, at de kan holde, selv om søslangen bider på! Desuden drivgarn, bundhenter, harpuner, harpungeværer, håndnet osv. osv.

»Galathea« i fjordok.

For første gang i havforskningens historie råder denne ekspedition over et dybfryserum, hvor der til stadighed er $\pm 20^\circ$, og hvor særligt ejendommelige og sjældne dybhavsfisk og andre dyr kan holde sig fuldstændig uændret, indtil vi kommer hjem, og de kan blive nærmere undersøgt.

Noget helt nyt bliver også forsøgene med måling af jordens magnetisme, som spiller en stor rolle for atomteorien. De fintmærkede måleinstrumenter anbringes indeni

MORSE på „kinesisk“

工
人
之
下
飛
空

Fig. 2

hinanden, og det er det letteste at læse fra venstre til højre for at undgå fejl — medens kineserne egentlig gør det omvendt, — se det sidste tegn i figur 1 (ne) og flere af dem i figur 2, bl. a. det første.

På figur 1 kan du læse morsestregene til venstre for det »kine-

Du kan vel dit morsealfabet? Er du klar over, at det kan skrives på en hel masse sjove måder? Her er en, så kan du sikkert selv finde på flere?

For at du skal have lidt fornøjelse ud af det, skal jeg fortælle dig lidt om det kinesiske tegnsprog. Det består af en hel masse tegn, og hver af disse betegner en stavelse, ikke et enkelt bogstav.

Når vi nu skal skrive morsealfabetet om til »kinesisk«, skal hvert tegn altså udgøre en stavelse. Vi laver først bogstaverne af prikker og streger; stregerne er vandrette streger, prikkerne er alle de andre streger, lodrette, skrå eller krumme, som det nu kan falde sig. Se de to øverste bogstaver i figur 1 (ug). Disse bogstavtegn samles nu i grupper for hver stavelse så dekorativt som muligt, idet man husker på, at kinesisk læses fra oven og nedad, så tegnene læses i den orden, de begynder, regnet fra oven. Ved lange stavelser kan det være praktisk at gruppere nogle af tegnene ved siden af

siske», når du drejer bladet, så stregerne står under kinesertegnene, og du ser altså, at ordet »uglerne« skrives i tre tegngrupper: ug ler ne. Nu skulle du være i stand til at læse skriften i figur 2, der består af 8 staves tegn. Og så kan du jo øve dig sammen med din patrulje i at skrive morse på »kinesisk«, — og måske selv finde andre sjove måder at skrive det på.

Kan du — efter moden overvejelse — alligevel ikke hitte ud af, hvad der står i figur 2, kan du blade om på side 123, hvor løsningen står, men prøv nu først selv, hvor snedig du er!

Fig. 1.

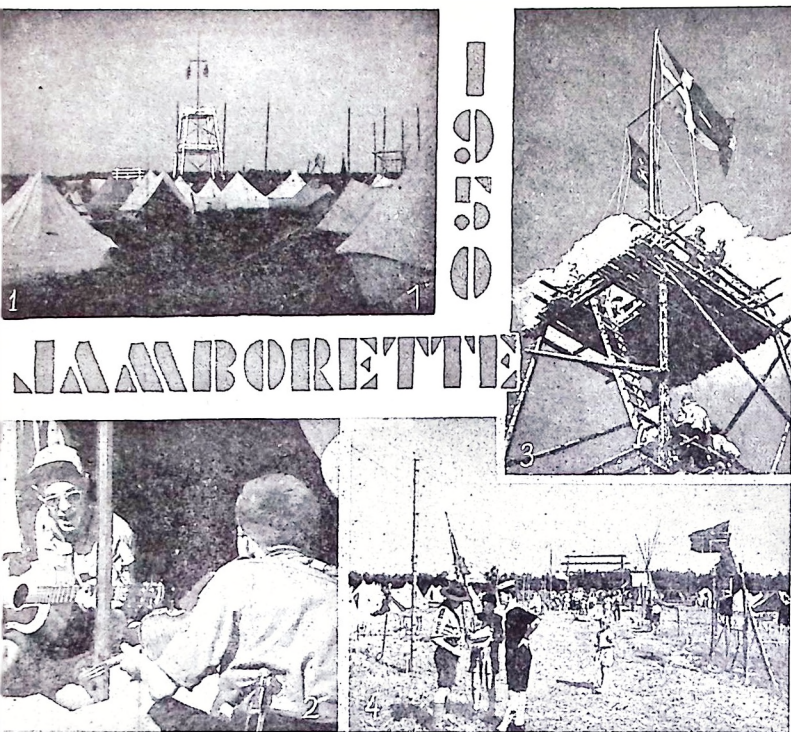
U
G
L
E
R
N
E

nogle, ca. 70 cm store hulkugler, hvis vægge er 10 cm tykke. Da stål jo bliver magnetisk og derfor uanvendeligt til dette formål, er det lykkedes herhjemme at fremstille et helt nyt, umagnetisk metal, der har samme styrke som stål, men det skal jo også kunne modstå et tryk af de ovenover liggende vandmasser på op til 1000 atmosfærer!

På kortet er vist ruten i store træk. Det er meningen at fejre julen 1950 i Kapstaden og julen 1951 i Sydney i Australien...

I mange, mange timer endnu ville

jeg kunne blive ved at skrive løs om »Galathea« og om de sære dyr, vi forventer at træffe, men lad mig stoppe her. Når »Galathea« i de første dage af oktober står Sundet ud med Kronborg om bagbord på den hidtil største opgave, dansk videnskab har givet sig i kast med, vil den følges med spændt forventning, ikke blot af alverdens zoologer men af enhver, der er interesseret i at få udvidet kendskabet til de utædelige områder af jordens overflade, der endnu i dag er praktisk talt ukendte, de evigt sorte havdyb.

Forsidebilledet og fig. 1: Sydhavsdivisionens lejrplads ved dag og ved nat. — 2: Strengelæg i lejren. — 3: Højt til vejrs i udsigtstårnet. — 4: Hollandsk, dansk og engelsk spejder prøver at forstå hinanden (alle de nævnte billeder Hønnig Petersen fot.). — 5: Skotterne ankommer til Århus-jamborette pr. fly. — 6: En skare fredløse fra Jambo-Criollo. — 7: Lejrens vartegn, en 7 m høj kopi af Århus rådhusårn. — 8: Et sort smil fra Guldskysten. — 9: Griseleg på spid. — 10: Lejrdeltagerne rytter strandareal som good-turn. — 11: Endnu en fredløs.

Sydhavsdivisionens jamborette

fik et strålende forløb og blev — som det var hensigten — en manifestation på det internationale spejderbroderskab og en udfoldelse af det ægte spejderhumør og den rigtige spejderånd samt en prøve på ydelse af godt spejdeteknisk arbejde.

Vi startede onsdag d. 2. august, og inden middag næste dag var lejren tip-top. Præcis som en radioudsendelse skred præsidiet med stiftamtmanden i spidsen op gennem lejren, og denne præcision fortsatte lejren igennem. Heldigvis fik vi da også et par ordentlige byger, så vi fik se, hvad drengene duede til. Umiddelbart ved lejren lå Danmarks bedste badestrand (sml. nedenfor! — Red.), og der var sørget for, at der var tid til badning 2 gange daglig (foruden morgendukketten).

Naturligvis var der alt, hvad der skal være i en stor spejderlejr: sportsskammer, patruljekonkurrence, 24 timers terrænvælgelse — en sø-

røverjagt med stegning af kalv på spid, og alt det der. Drengene gik vældigt op i legen og klædte sig ud som sørøvere. Særligt nordmændene viste stor fantasi.

Også lejrbalene hører med i billedet af de store lejre. Der herskede den rette stemning ved disse, og såvel udlændingene som vore egne spejdere kom med virkelig god underholdning. Særlig den lille nordmand vil for bestandig være knyttet til minderne fra Jamboretts lejr. Med sin kørne, klare drengestemme og sit kultiverede gitarakkompagnement erobrede han hele lejren og tog publikum med storm.

Lejren havde en fantastisk publikumssucces. 3-4000 mennesker besøgte lejren og lejrbalene. Særlig sydslesvigerne, de engelske søspejdere og hollænderne var populære og blev bestormet med indbydelser til private besøg og overlæst med ispinde og slik.

Forud for lejren var der udført et

kæmpearbejde af førerne og skovmændene i Nykøbing. Øverst på det høje udsigtstårn stod lejrens flagstang, der kunne ses i 10 km afstand.

Der er ingen tvivl om, at Jamboretten har skabt øget interesse om spejderbevægelsen på Lolland-Falster, og vil give divisionen et vægtigt stød fremefter.

Århusdivisionens jamborette.

Solen strålede fra morgenen til aften i de 8 dage, vi afholdt vor jamborette i Hørhaven ved Århus. Lejren havde næsten 600 deltagere, og heraf kom halvdelen fra Australien, England, Finland, Frankrig, Guldskysten, Kenya, Malaya, Norge, Skotland, Sverige, Syd Afrika, Sydslesvig og Venezuela. Også nogle hollædere gæstede et par dage jamboretten.

De mange udenlandske spejdere var i ugen før jamboretten indkvarteret hos deres århusianske frændetroppe og var blevet glimrende sam-

menrystede, da selve jamboretten begyndte 4. august. Fin lejrport blev her konstateret, og både danske og udenlandske troppe vist stor dygtighed og fantasi ved udsmykningen af deres lejrpladser.

En stor oplevelse for alle jamborettdeltagerne var dronning Alexandrines besøg søndag eftermiddag. Dronningen opholdt sig i jamboretten 1½ time og vandt alle ved sit venlige smil og store interesse for jamboretteideen. At Majestæten jævnt og ligetil gik rundt og hilste på deltagerne og beredvilligt skrev sit navn på de mange gæsteskind og i spejdernes bøger vakte stor begejstring, ikke mindst hos de mange udlændinge.

Den store 1-døgns terrænvælgelse, Jambo-Criollo, foregik i Frijsborgskovene, og tiden var henlagt til år 1296, hvor kong Erik Menved og hans midtjyske herremænd bekæmpede de fredløse efter kongemordet i Finnerup lade. Samtlige deltagere

var ikklædt datidens dragter, hvilket gjorde øvelsen uhyre realistisk. De fredløse vandt her en kneben sejr.

Operation Marselis var navnet på den internationale patruljedyst, der var anlagt som en storstilet smuglerjagt under medvirken af Århus politi. Sluttelig bør nævnes jamboretts good-turn dag, hvor de 600 spejdere som tak til Århus by for gæstfrihed og god modtagelse ryddede et strandareal tæt ved byen for sten, tang o. l. og gravede sandet i klitter.

På de store besøgsdage, der ialt talte 5000 gæster, gav spejderne opvisning i alle former for primitiv madlavning lige fra grise, stegt på spid, til aluminiumsbøffer. Utallige venskabsbånd blev under jamboretten knyttet med spejdere jorden over, og ikke mindst under lejrbalene fik man forståelsen af, at de små, intime jamboretter har deres store mission til medvirken af international forståelse og samdrægtighed.

Vesterhavsdivisionens jamborette på Fanø.

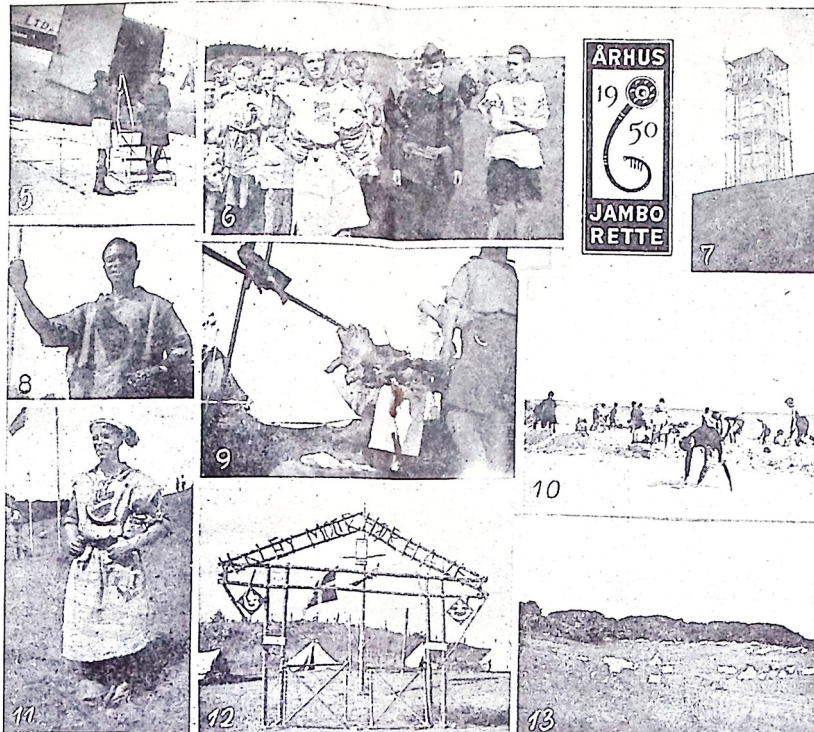
Der var kun een hollænder med, og han blev naturligvis omgæende døbt mr. Nobody. Han var en dygtig ulvefører og gjorde sig forøvrigt bemærket ved at gå og filme i lejren. Også Skotland mødte i ental — desværre, for vi havde glædet os sådan til lidt sækkepipemusik.

Nå, men vi må vel hellere begynde med begyndelsen: Fire dages indkvartering hos frændetroppene, hvor vore udenlandske gæster gjorde sådan lykke, at deres værter kappede om at få dem hos sig igen efter lejren.

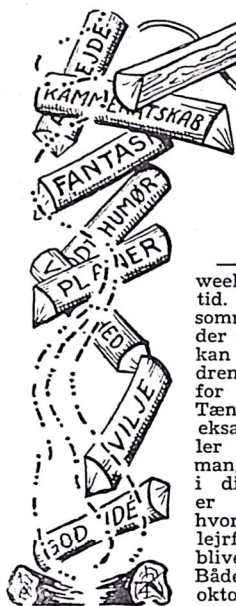
Og så gik det til Fanø. Lejrpladsen lå et par hundrede meter fra Vesterhavet, midt i klitterne. Der var vist nogle nordmænd, der syntes, at der var for meget sand i den lejr, men det var nu det bedste, vi kunne byde på her på vestkysten, og der er næppe mange af vore gæster,

(Fortsættes næste side).

Glimt fra SOMMERENS JAMBORETTER

12: Dansk-engelsk indgangsportal. — 13: Et udsnit af lejren i Hørhaven. — 14: En sydslesvigske spejder. — 15: Blåvand »fyrtårn«, bomærket for Vesterhavsdivisionens jamborette. — 16: Lejren i Fanøs klitter, set fra »fyrtårnet«. — 17: Førermøde i klitterne. — 18: De tyske spejdere på vej gennem Esbjerg. — 19: Seks nationer: Finland, Norge, Danmark, Holland, England og Tyskland; den syvende er en sydslesviger med en dansk fane. — 20: Tysk spejder. — 21: En »ren« i den finske lejr.

Patroljeførers Lede

Nogle gode råd til efterårets lejrture

— Efteråret er weekendlejrenes tid. I tiden før sommerferien er der så meget, der kan stille sig hindrende i vejen for lejrtilværelsen. — Tænk bare på eksamen, der spiller en rolle for mange PF'er. Men i disse måneder er tiden inde, hvor patruljens lejrferdighed kan blive udviklet. — Både september, oktober og november egner sig godt til weekend-

lejr, når du bare tager dine forholdsregler!

Det allervigtigste er, at du sørger for et godt underlag i teltet. I en vandrelæjr om sommeren tager man det ikke så højtideligt. Der er et vandtæt underlag i teltet tilstrækkeligt, men det er ikke nok, når det bliver koldere, og nattefrosten sætter ind.

Svenskere, nordmænd og finner er pionerer på dette område, og vi kan lære meget af dem. En svensk metode til at sikre sig mod jordkølden er følgende: Læg et tykt lag ret groftskåret grannis i bunden af teltet; herover lægges et vandtæt underlag, derpå et nyt lag fintskåret grannis (eller halm) og øverst endnu et vandtæt underlag eller et uldtæppe.

En sådan fremgangsmåde sikrer dig mod kulde nedefra, skønt jorden er hårdt frosten. Selvom det ikke hverken i september eller oktober er nødvendigt at lave et så solidt underlag, er det dog vigtigt at holde sig for øje den gode, gamle sandhed: »Du skal have mere under dig end over dig.«

Men så er der et andet problem: Det er ubehageligt at klæde sig af og på (for du skifter selvfølgelig fra yderst til inderst, uanset hvor koldt det er!) i et telt i den kolde årstid. Dette ubehag klares let ved et primitivt middel: Tag et par gamle lysestumper (findes i ethvert

hjem, hvor de bare fylder op, men aldrig bliver anvendt!) med i rygsækken, og når tidspunktet kommer, hvor I skal i poserne, tager du en gryde med ind i teltet, sætter et par lysestumper i bunden af den og tænder dem. I løbet af forbausende kort tid (ca. 5 min.) er der en behagelig varme, og den undskyldning, at det er for koldt til at tage tøjet af, kan ikke bruges. Det samme gentager sig om morgenen. Det er en behageligere og nemmere måde at skaffe sig varme på end at opvarme teltet med varme sten fra bålet eller ved at lade en primus brænde i teltet, som man gør på polarekspeditioner. Dels er det ikke nødvendigt, dels lugter en primus grint, og dels har en spejderpatrulje ikke primus med i lejr i Danmark!

Et andet vigtigt punkt er programmet, der må tilrettelægges efter vejret og temperaturen. Det er ikke godt at træne i omhyggelig kortlægning af et lille terræn i frostvejr. Arranger noget, der giver varme og motion, lad lejrbalet om aftenen være kort og slut af med en varm drikk.

Ved du forresten, at man har det varmere i en bivouak med et bål foran, som nattevagten holder brændende, end i et telt? Men det er for viderekomme!!

En vanskelighed burde man måske ikke nævne, da der er nogle patruljer, som slet ikke skænker den en tanke, men problemet skal nok melde sig for de mindre lejr-vante, og derfor skal det omtales:

Når det er koldt, trænger man til varm og kraftig mad, men hvis det øsregner, og det ikke synes muligt

at finde tørt brænde, hvad så?

Nu skal det vise sig, om patruljen består af lejrsportsmænd eller stuemennesker. Primus er bandlyst, bål skal anvendes. Hvor findes tørt brænde i regnvejr? De fleste ved, at man skal brække tørre grangrene af træerne, men hvis der ikke er gran i nærheden? Birkebark eller enebærkviste er løsningen. Enhver driven lejrsportsmand har en lille rulle birkebark i sin rygsæk-lomme. Den er ikke taget fra levende træ, men fra vindfælder eller — med tilladelse — fra en brændestabel. Tør birkebark brænder længe og godt. Det samme gælder enebærkviste, der brænder godt både i tør og i frisk tilstand. Visse grene af løvtræer, som sidder på træet, brænder også godt, når den våde bark skrælles af med en kniv. Selvfølgelig kan det lade sig gøre at få ild i al slags vejr. Har du forresten prøvet at tænde bål på is eller i sne? Vist kan det lade sig gøre! Prøv blot! Din patrulje skal være friluftsmænd, ikke sarte driv-husplanter.

Ugle.

Jamboretter fortsat.

der har badet på en strand magen til den på Fanø — man skal efter sigende helt til Florida for at finde noget lignende (sml. ovenfor! — Red.).

Finnerne havde en bemærkelsesværdig standard. Deres lejrplads var den bedst indrettede, og deres lejrbaal — med de gamle, stemningsfulde bålceremonier — var de smukkeste, vi havde derude. Desværre var det svært at snakke med dem, for de fleste talte kun finsk, og det lyder sådan: »Tiistaipaivan kuluessa kunnostivat suomalaiset leirinsa ...« — ja, det forstod I naturligvis allesammen, men der var noget, der var meget sværere.

Sydslesvig mødte med ni raske fyre fra Flensborg, og Norge med 64 mand. Der var bl. a. en patrulje på 3 mand med deres 14-årige patruljefører i spidsen, der var taget alene herved fra Hamar, og patruljeføreren var vel nok stolt, da han blev indbudt til alle førersammen-

BLADAFTRYK PÅ (OMTRENT) 100 MÅDER!

Endnu mens der er blade på træerne, skulle du prøve at tage aftryk af blade; det kan ske på adskillige måder.

Karbonpapiraftryk. Læg det blad, du vil have aftryk af, med undersiden mod et stykke karbonpapir (det, der bruges til maskinskrivning) og anbring et stykke stift papir ovenpå det hele. Med finger-spidserne gnider du derpå fast, men forsigtigt mod papiret og sørger for at få kanterne med. Flyt det øverste stykke papir og løft forsigtigt bladet op ved at tage i bladstilkene; læg det derpå med den farvede underside mod et stykke papir eller mod

siden i den bog, hvor du vil have aftrykket. Et hvidt stykke papir ovenpå og så en meget forsigtig gnidning uden at skubbe til bladet. Til sidst skriver du nederunder, hvilket blad det smukke aftryk stammer fra.

Fotografisk aftryk (lystryk). Bladet anbringes på lysfølsomt papir (kopieringspapir), en glasplade lægges ovenpå og trykkes ned i de fire hjørner, hvorpå du lader solen kopiere papiret, til det bliver mørkebrunt (ca. 20 minutter). Derpå skal papiret fikses for at kunne holde sig, og dette kan du sikkert få en fotograf eller en fotokyndig patruljekammerat til at hjælpe dig med, hvis du endnu ikke kender fidusen. Billigere er det at bruge »blå-

Ailmuligmanden

trykpapir», men i så fald skal du eksponere ca. 1 time, varierende efter bladets tykkelse.

Gipsaftryk. Bladet smøres ind i lidt fedtstof (fx. margarine) og lægges i bunden af en træ- eller papæske. Den udrørte gips hældes på som ved gipssporing, og når den er størknet, har du det fineste bladaftryk, du kan ønske dig. Mal det grønt og rids navnet i gipsen.

Røgtryk. Du indgner en glat træ- eller metalplade i fedt eller margarine og holder den over flammen fra et lys, indtil den er svartet godt sort. Pres derpå bladet ned mod det sorte på den ovenfor angivne måde. Derpå flyttes det over på papiret, og du fortsætter med ovennævnte fremgangsmåde.

Du kan selv imprægnere!

Er dit telt eller dit soveposebe-træk utæt? Så skyldes det sikkert, at imprægneringen ikke holder længere, men det kan der rades bod for.

Lav en blanding af:

alun	250 g
blyukker	125 g
vand	2½ l.

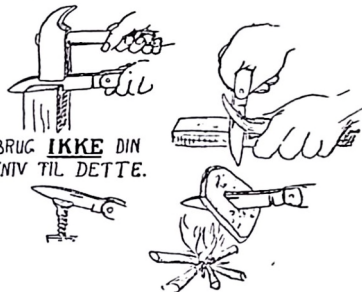
Hermed gennemfuges lærredet og tørres uden efterskylning. Har man ikke blyukker, kan man også bruge alun alene, f. eks.

alun	250 g
vand	2 l.

Men brug kun denne opløsning til lærredsstoffer.

Lille kniv»instruktion«.

Her fortæller vi jer ikke om, hvordan I skal bruge jeres kniv men om, hvordan I ikke skal bruge den. De fire tegninger skal nok lære jer lige så meget som en artikel på flere sider.

BRUG IKKE DIN KNIV TIL DETTE.

Skal du plages med levertran

nu til vinter? Få da din mor til at gøre den velmagende ved at til-sætte:

- 30 dråber citronolie,
- 15 dråber pebermynteolie og
- 5 dråber kanelolie.

Ryst det hele godt sammen med trannen, og du vil begynde at glæde dig til det øjeblik, du skal tage den.

komsterne sammen med de voksne troosførere!

Tyskernes lejr var jo nok den mest særprægede. De boede i telte, de selv havde syet, og som var bygget ligesom lapperens kåter med bål og røgul i midten. Også deres ærmeløse jakker og deres tørklæder, der var malede med et individuelt mønster for hver enkelt spejder, var selvgjorte.

Vi var jo lidt spændte på, hvordan tyskerne var, men der var bestemt ikke noget militaristisk over dem, som de gik der og sang til deres guitarer, mens vi andre marcherede til vore trommer. De var sikkert de mest populære i lejren og glædede os alle ved deres sang og deres ligefremme og beskedne væsen. En af lejrens begivenheder var deres besøg i den engelske lejr;

englænderne under ledelse af den storartede søspejderfører Fred ville vise, at nu var alt det triste fra krigen tid glemt — vi er alle spejderkammerater — og indbød tyskerne til te, der indtoges med de engelske patruljer som vært, og derefter fik tyskernes fører overrakt et spej-dertørklæde med Union Jack på.

Hvad husker vi ellers fra jamboretten på Fanø? Over lejrpladsen knejsede en model af lejrens og Vesterhavsdiveisionens bomærke, Blåvand Fyr, Danmarks vestligste. Der var rigtigt blinkfyrrer i, der blinkede dag og nat, og der var en pragtfuld udsigt deroppe fra. Også på stempellet fra lejrens eget postkontor sås bomærket. Af begivenheder er vel nok lejrbaalene det, man husker længst, men også strandkonkurrencen, hvor hver patrulje lavede en

model i sandet — der var en elg fra Finland, Stavanger domkirke fra Stavanger, en pragtfuld model af lejrpladsen fra England. Og Esbjerg-dagen — med turen ned fra 5. sals højde i sneglegangen i kornsiloen sammen med alle melsækkene, og Ribe-dagen, hvor de 350 sodavander, vi skulle have til maden, kørte i voldgravens muddervand.

Alligevel tror jeg, at det, der bliver stående fra denne lejr, der i en ganske usandsynlig grad var begunstiget af sol og vejr, var det storartede kammeratskab mellem alle deltagerne fra de forskellige nationer.

Vi håber, at denne jamborette, ligesom Blåvand Fyr, vil være i stand til at kaste lys ud i den mørke verden, vi lever i, og vise veje for alverdens skibe.

Ugle.

Kære ulveunger!

Nu skal I høre en sand historie om nogle ulveunger i Skotland.

For nogle år siden var alle engelske spejdere og ulve med til at skaffe nogle penge til deres korps.

Det blev bestemt, at hver eneste ulv og spejder i hele landet skulle prøve at tjene bare een krone ved eget arbejde. De måtte altså ikke gå hjem og få penge af deres far eller mor.

Ulvne i 3die Edinburgh flok havde fået det forklaret på et ulvemøde, og da de gik hjem, fulgtes to af flokkens drenge ad, og de spekulerede meget over, hvordan de dog skulle tjene disse penge på en fornuftig måde.

Pludselig fik den ene af ulvene en lys idé. De kunne gå ud til en lille skov uden for byen og spørge skovfogeden, om de måtte samle lidt kvas i skoven, så kunne de bundte det og sælge det. Som sagt så gjort. Skovfogeden gav dem lov, og de lavede en hel legevoan fuld af brændeknipper og kørte så af sted mod byen, hvor de gik ind og ringede på i husene og solgte brændet for 25 øre knippet.

Forretningen gik fint — det var under krigen — og mange mennesker manglede brændet.

Nu var de omtrent færdige — de løb op i hvert sit hus og tilbød brændet. Et sted kom en dame netop ud ad sin gadedør, da den ene ulv kom for at tilbyde brændet. Hun betalte ham for to knipper og bad ham blot lægge det udenfor bagdøren, så ville hun tage det, når hun kom tilbage.

Men da ulven kom ned til vognen, viste det sig, at der kun var eet bundt brændet tilbage; hans kammerat havde i mellemtiden fået solgt resten.

Så da damen kom tilbage, fandt hun derfor kun eet bundt brændet ved sin dør, og hun var både skuffet og vred. »Jeg troede, man kunne stole på spejdere,« tænkte hun ved sig selv.

Men da hun løftede brændet op for at bære det ind, fik hun øje på et stykke sammenfoldet papir, som var stukket ind under det. Der stod: Vi havde desværre kun eet bundt brændet igen, derfor giver vi Dem den ene 25-øre tilbage.

Ville du have båret dig ad på samme måde?

Jeg håber det!

God jagt!
Strix.

„Sporfinder“ hjælper dig med

stjerneprøverne

Denne gang tager vi 2 punkter til 1. stjerne, nemlig:

Kunne sække 30 gange og kunne kaste en bold 15 m med bedste og 7 m med dårligste hånd og kunne gribe en bold sikkert på 7 m afstand.

Sjipning. Der findes nogle drenge, som synes, at sjipning kun er for piger, men ulveunger ved bedre besked. De ved, at både bokser og fodboldspillere anvender sjipning som træningsmiddel.

Du kan være sikker på, at den, som håner dig, fordi du sjipper, ikke selv kan sække. Sjipning falder mange drenge svært, men alle kan lære det — også du — og da du tilmed har godt af det, forstår du vel nok, at det betaler sig ikke at give op. Du vil snart opdage, at udholdenheden lønner sig, og at du med let-

hed kan sække meget mere end 30 gange.

Boldkast. For at få kryds, skal du være sikker i at kaste og gribe med begge hænder. Der er kun een måde at lære det på, nemlig ved træning. Øv dig meget i at kaste med den »forkerte« hånd, den anden går det let nok med. Meningen er jo, at du ikke skal blive afhængig af den ene hånd, men at du skal kunne kaste godt med dem begge.

Når du skal gribe, samler du hænderne om bolden og fører dem ind imod kroppen. Hvis du holder hænderne stille, vil boldens fart gøre, at du ikke kan holde den fast. Følg bolden med øjnene hele tiden, og anbring dig dér, hvor du mener, den vil falde, så skal du nok efterhånden blive dygtig til at behandle en bold.

Se nu at få fat i bold og sække-tov, træ ihærdigt, og I vil opdage, at I meget hurtigt vil kunne klare disse 2 punkter.

God jagt!

ALLE TOLV

Her er atter navnene på fem meget dygtige ulve, der har taget alle duellidestegnene:

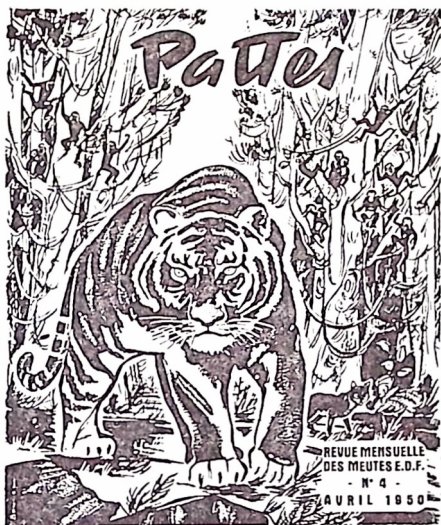
BF Frede Lorentzen Sørensen, 1. Bogense flok.
BF Ole Kjersgaard Nielsen, Oberst Læssøes flok.
Ferao, Vildmarksulvene, 1. Herlev.

BF Jens Christian Selsrup (Kaa), 1. Cimbrer flok, Støvring.
BF Heinrich Bach, 1. Hadsen flok.

FANYU UZURI WAKO

står der på denne totempæl, og det er østafrikansk og betyder: »Vi vil gøre vort bedste«. Og denne totempæl har sin egen historie, som I skal få her:

Faderen til et par af drengene i en ulveflok i London er sømand, og da hans skib skulle i dok i Dar es Salaam i Sydafrika, gik han i land og traf her nogle spejdere og ulve, der viste ham deres meget smukke flok-totempæle. Da han fortalte, at hans sønner var ulve i London, og kun ejede en enkelt, temmelig dårlig totempæl, forærede ulvene ham en fin en, udskåret i

Forsiden af det franske ulveblad, visende Shere Khan i junglen.

med jungledyrene og med følgende tekst: »Sisi, Wascout Waafrika, Wa Mvita Twawapelekea Ninyi Kipawa Hiki Turkitaka Fuuraha Yenu Tuta-fanya Vema Kama Tuwezavyo«, hvilket — som du måske kan gætte — på dansk betyder: »Vi afrikanske ulve og spejdere hilser jer og sender jer denne gave med vore bedste ønsker.«

Intet under, at der blev jubel i hans sønners flok og naboflokken, der fik hver en totempæl, da han kom hjem til London igen.

Har du sorte negle?

Ja, selvfølgelig har du sorte negle. Det er en rigtig dreng nødt til at have, når han dagen igennem leger, spiller bold, laver flitsbuer o.s.v., ja så kan han simpelthen ikke undgå at få sorte negle.

Når klokken så bliver 6, og du skal ind og spise, så skal det jo helst gå stærkt med at få fingrene vaskede og håret friseret, og så kan det jo hænde, at noget af det sorte bliver siddende under neglene. Så er det, om du i grunden synes, at sorte negle rigtig passer til den hvide dug og de rene tallerkener. — Nå, synes du ikke? Nej, du har ret, det står ikke godt sammen, og andre mennesker, der ser dig sidde og spise med sorte negle, vil tænke: »Ih, hvor er han dog en gris!«

I Indien er der en bunke ulveunger; men i Indien er de fleste mennesker frygtelig snavsede; der kan man kende en ulveunge i civil fra de andre drenge på, at han er renvasket og har rene negle. Skal vi ikke også være enige om, at man her i Danmark kan kende en ulveunge på, at han altid, når han er færdig med at lege og er blevet snavsset, vasker sig grundigt, reder håret og renser neglene, så han ikke går rundt med »sørgerande«.

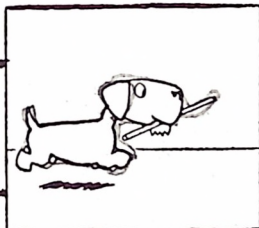
teak-træ som en gave til hans sønners flok.

Faderen blev naturligvis meget glad, og da han senere på rejsen kom til Mombasa i Østafrika, viste han totempælen til de derværende spejdere og ulve.

I kan forstå hans overraskelse og taknemlighed, da også Mombasa-ulvene tvang ham til at modtage en totempæl som gave; det var netop den, der er afbildet her. Den er 1½ m høj, og kuglen er massivt mvule-træ med bogstaverne af indlagt elfenben. De to »horn« er hjørnetænderne af et afrikansk vildsvin, mens den udskårne figur foroven forestiller en afrikansk kriger.

Sammen med totempælen modtog han et flot dokument, bemalt

ARTHUR

KØRSET RUNDT

Tyske spejderbrødre.

I foråret 1948 sendte den britiske militærregering nogle tyske føreremner til Danmark til uddannelse. En af disse, Jost, havde 1. Østerbro trop den glæde at samarbejde med, og siden har vi holdt forbindelsen vedlig. I år ønskede Jost at invitere troppen på sommerlejr i Tyskland.

Fra det øjeblik, vi mødtes på Flensborg banegård, og til vi igen passerede grænsen, betalte de tyske spejdere alle vore udgifter — delvis med støtte af regeringen, lands- og byforvaltningen.

Sikken en oplevelse det blev for os! — I 3 uger gennemrejste vi Niedersachsens spejderområde; alle vegne, hvor vi kom frem, blev vi modtaget af spejdere, indlagt i deres hjem, vist om i fabrikker og miner, modtaget på rådhus o.s.v.

I to dage lå vi i lejr i Harzen og fik her lejlighed til at møde spejdere fra Nord-, Syd- og Vest-tyskland.

Fra Harzen tog vi med tog nord-på til Lyneborg hede, og overalt mødte nogle af de stedlige spejdere på stationerne og puttede bananer, appelsiner og kirsebær ind i toget til os.

Men alle de nye landskaber, kørte gamle byer med bindingsværkshuse og enorme fabrikker var dog ikke det, der imponerede os mest. Hvad vi altid vil huske, var det enorme arbejde, der på få år var blevet gjort, for at få et nyt spejderkorps sat på benene, og den intensitet, hvormed samtlige spejdere arbejdede, ikke blot for deres egen trop men for hele deres korps,

Også søspejdere kan stege kød på spild på »landkrabbevis«.

MÅNEDENS VERS

At høre fjanterers tomme ros,
at dumme løgne ydmygt tros,
se narre krumme deres rygge —
mon det er lykke?

Nej, vogte sig for høje spring
og rolig se på store ting,
selv nøjes med et lille stykke,
se, — det er lykke!

P. A. Heiberg.

for at bringe det op på et sådant teknisk og åndeligt stadi, at det ville kunne opnå international anerkendelse og blive optaget i det internationale verdensbroderskab. Vi, der har set, hvad førerne kan udrette blandt drenge fra udbombede byer og overfyldte lejligheder, kan kun håbe, at denne optagelse snart må kunne finde sted.

Vi fra 1. Ø. takker først og fremmest troppen i Wolfenbüttel for dens store gæstfrihed, og fordi den havde påtaget sig alle de økonomiske byrder ved vort besøg. Men ligeså megen tak er vi de tyske spejdere skyldige, vi traf sammen med, for aldrig før har vi så kraftigt følt, at spejderarbejdet går på tværs af alle landegrænser, og at vi spejdere er med til at opbygge international forståelse, og aldrig er vi blevet modtaget med et varmere kammeratskab end på vor Tysklandstur.

Tykket.
SIDSTE! De tre tyske spejderkorps i Vestzonen har nu opnået international anerkendelse.

På træfældnings-lejr i Norge.

Sommerlejr 800 m over havet på højde med Sydgrønland for 50 kr. Det lyder af noget! Men det lod sig gøre for Asser Riigs trop, Sorø, der med 38 spejdere (af 42) fik lov at deltage i en arbejdslejr under ledelse af Norsk Speidergutt Forbunds rejsesekretær ved Tisleifjorden, 33 km nord for Gol i Hallingdalen. — Arbejdet bestod i at rydde en søred for krat, granris og mindre træer, da vandstanden skulle hæves, fordi søen skulle bruges til vandservoir for et kraftværk. Troppen ryddede 374.000 m², og de største træer, der blev fældet og brændt, var 15—20 m høje graner.

Terrænet omkring lejrpladsen var pragtfuldt, det rene vildnis, hvorover sætergræssangene havede sig. Ude mod vest sås Skogshorns sne-dækkede tinde (1728 m), som blev besteg af samtlige patruljer.

Samarbejdet med vore norske spejderkamrater gik (selvfølgelig!) godt, og alt i det store arrangement klappede, som det skulle. Der var 33 km til den nærmeste iskagebod, så det sparede på lompepengene, der til gengæld fik ben at gå på, da vi på hjemturen passerede Oslo. Den norske spejderchef Birger Brekke gæstede lejren og bad os tage en hilsen med hjem, og den være hermed overbragt!

Rans.

I tropsbladet »SOTOPUNGU« (2. Århus) skriver PF for Panterpatruljen følgende fyndige ord:

PANTERE!

Jamboretten er nu overstået. I gjorde et fint stykke arbejde derude, og resultatet udeblev heller ikke. Panterne vandt præmie som bedste patrulje og for den bedste lejrreport. De andre patruljer lå dog lige i hælene på os, så der skal hænges endnu mere i.

Som I ved, skal jeg nu rykkes op som skovmand. Min efterfølger bliver Mitchi. I ved allesammen, at han er helt rigtig. Det er med sorg, at jeg siger farvel til jer, og mit sidste ønske skal være »slut op om Mitchi og før Panterne endnu videre frem«. Det gør I kun ved at møde til de ture og møder, som bliver afholdt og så iøvrigt hæng i!

Tak for den tid, vi har haft sammen.

Med spejderhilsen

Kim.

En spændende forbrøderjagt.

Brande-Thyregod-Vester trop og Herning-troppen lå i sommer i lejr ved Rørbæk sø med de norske spejdere fra Lier. Foruden mange dejlige udflyttere forekom der under lejren en dramatisk jagt på en stortyv, der var flygtet fra Sdr. Omme arbejdslejr. Det lykkedes til sidst at få tyven indkredset, og den norske TF, der er politikonstabel, fangede personligt tyven. Først senere viste det sig, at det hele havde været en særdeles vel tilrettelagt øvelse.

1. KL·SPEJDERE

Erik Menveds trop:
PF Preben Tøttrup.
Skm. Hans Chr. Damsgaard.
1. Korsør trop:
Henning Larsen
Finn Madsen.
Falkonerspejderne:
Ole Rask.
Torben Mondorf.

VÆBNERE

Niels Ebbesens trop:
PA Per Iversen.
2. Valdemar Sejrs trop:
Flemming Andersen.

1. Husum trop:
Bjørn Jensen.
Per Hansen.
Niels Ebbesens trop:
PF Per Holm.
PF Steen Ahrons.
Højbjerg-Skåde trop:
PF Egon Nielsen.
PF Bent Wählin.
PA Jørgen Krogh.
Skm. Harry Kurbæk.
3. Odense trop:
Kaj Jørgensen.
1. Nyboder trop:
PF Carl Anders Bryld.
PF Benny Bildstrup.
1. Korsør trop:
Ernst Nielsen.

RIDDERE

2. Valdemar Sejrs trop:
Uffe Jørgensen.
Bent S. Hansen.
Per Mørk Petersen.
Niels Ebbesens trop:
PF Palle Christensen.
1. Nyboder trop:
PF Søren Torp Petersen.
PF Karsten West Nielsen.
PF Ole Thomassen.
1. Korsør trop:
Henning Larsen.
Finn Madsen.

A·VANDRINGER

60 km.
1. Korsør trop:
Ernst Nielsen.
Georg Madsen.
Preben Faldborg.
Holger Hvid.
Henning Larsen.
Christian Waarst.
Ole Hansen.

KL·BØR

Klampenborg trop:
Niels Erik Frederiksen.

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

EN RASK SPEJDER

En dag i foråret strejfede den 12-årige spejder Bent Olsen, Kong Eriks trop, rundt i en mose i Teglstrup hegn ved Helsingør sammen med to mindre drenge. Efter at være kommet bort fra hinanden

en stund, opdager Bent pludselig, at den ene dreng står og græder ved siden af et tørveskær. Ved at kigge sig omkring opdager han, at den anden dreng dukker op ude i vandet. Han lægger sig ned og griber drengen i håret og får ham i sidste øjeblik trukket op på tørt land, hvorpå han sørger for, at drengen kommer op til et hus og bliver rullet varm i nogle tæpper.

For sin resolutte handling har Bent modtaget bronzekorset for livredning og fået sit navn indskrevet i korpsets æresrulle.

1. Charlottenlund trop i BBC!

Engang i sommer påbegyndte BBC i London en ugentlig spejderudsendelse, som kan høres hver torsdag kl. 18.30—19 over Light Programme (1500 m/247 m) og som også med udbytte kan aflyttes af danske spejdere.

Blandt udsendelserne forekommer også frændetropsudsendelser, og som det andet land i rækken (efter Holland) kom turen d. 10. august til Danmark, hvor 1. Charlottenlund repræsenterede den danske spejderbevægelse og fra radio-

huset i København deltog i en direkte udsendelse sammen med vor britiske frændetrop, 40th Chingford Troop. Udsendelsen omfattede udveksling af hilsner, danske og engelske patruljeførere og skovmænd fortalte om de seneste begivenheder indenfor troppene (for vort vedk. bl.a. om sommerlejren og landsskovmandsturneringen), vi råbte »tjickerlicker« og sang en engelsk spejderkanon, der er så godt som ukendt i — England, og et engelsk spejderkor brillerede med en pragtfuld, flerstemmig lejrballsang.

Da den røde lygte i studiet slukkedes, var vi alle enige om, at vi var en oplevelse rigere.

I VAND TIL KNÆENE

(Fortsat fra side 111).

behøvede ikke at holde nogen lang parole; de forstod, det gjaldt patruljens renommé. Han så på kompasset, den forforlysende nål svingede rundt, stod stille, og så gik det atter fremad, langsomt — uhyre langsomt, ligesom søgende for hvert skridt, de tog.

De var to timer om at nå ud af skoven. Da var klokken også 20, og de havde lovet at være hjemme kl. 21. — Resten af turen foregik i vand til knæene, i spejdergangart; men kl. 21 kimeede klokkerne i 7 hjem i byen.

Patruljens renommé var reddet.

Og så spørger jeg dig: Hvorfor kom den patrulje igennem, dér, hvor andre ville have givet op, løbet vild, eller blevet sure?

For de havde lovet at være

hjemme kl. 21.00, og de vidste, at en spejders ord står til troende — fordi der var kammeratskab i den patrulje, sammenhold i den patrulje — en spejder er en god kammerat, fordi de var hjælpsomme mod de mindre — en spejder er ridderlig og hjælpsom mod alle, for de stolede på og adlød patruljeføreren — en spejder er lydig mod den, der har ret til at byde.

Er din patrulje sådan? Det kræver, at hver mand medvirker.

Men sikke så en patrulje, der kan blive ud af det! Ping.

SPEJDERLIV I NEGERLAND

- 28.
- Kniv og gaffel.
- Æder frokosten — og bider på krogen.
- Ja (foroven til højre).
- Spejderliv i negerland.
- Tiger, kænguru og brilleslanger i Afrika!
- Badning forbudt.
- Der er intet næsehorn!
- En kaktus.
- T.W. (Nej), det er ikke mig! — Red.).

MORSE på »kinesisk«.

Løsningen er:

KEJ SE REN AF KI NE SI ENS LAND.

Hvis du nu, når du har løsningen, prøver at gå figur 2 igennem, vil du opdage, at det såmænd slet ikke er så indviklet endda!

KONFIRMATIONS-GAVER

Rygsække

- Spejdermeiser**
34,50—39,50
m. udv. lomme... 42,50
- Kit-Kat rygsæk**
23,50—39,50
- Meiser — norsk model**
36,50—39,50—43,50—
48,50—52,50—64,50
- Kit-Kat randsel m. meis**
61,35

Skuldertasker

- orig. engelske.... 9,60
m. spejderlilje.... 10,60
andre modeller
6,85 - 10,50 - 11,25 - 12,50

- Cykeltasker**
orig. svenske 17,85
andre modeller
16,85—18,85—22,50

- Fodbolde**
33,25—46,50—52,50

Spisegrejer

- Emaillé-tallerkener**
m. spejderemblem
røde, blå, grønne, gule
2,30—2,50—2,75
- Emaillé-krus**
2,40—3,10—3,35
- Spisebestik**
aluminium, pr. sæt 3,85
rustfrit stål, pr. sæt
6,85—7,25—9,85

- Feltflasker**
orig. finske med
skruelåg 8,85
- Billy-can** 9,85
bedste 1-mands kogekar

Spejderbøger

- er både gode og nyttige
som konfirmationsgaver
- Husk SPEJDERLOVEN**
heft. 2,50 — indb. 3,50

Kompasser

- Orig. svensk SILVA** —
type 2 m. vædske 20,50
Silva — type 1 .. 25,00
- Luftkompas** —
Silva-model ... 9,50
Alm. kompas 2,50

Korttasker

- brunt læder —
m. dobb. celluloidruder
og læderrem..... 5,85
- Benyt det billige tilbud.**
Andre korttasker:
7,85 — 10,85 — 22,50

- Staal spejle**
i etui med emblem
2,00—2,25—2,50—2,85
- Kamme** — stort udvalg.

- Mange andre fikse
gave-ideer

Spejderdolke

- Slireknive** fås nu også
af ikke-rustfrit stål.
10,25—10,85—12,85—14,85
- orig. svensk søspejder-
kniv 10,85
- Hjemmeværnskniv 11,50
Finske dolke 4,50—17,85
f.eks.m.hestehoved 13,85

Lygter

- Gummi-stavlygte** 11,00
2 cell. stavlygte
7,75—8,50—10,50
- 3 cell. stavlygte
9,85—12,50—14,50
- Alle lygter er monteret
med batteri og pære

BRONCE-GAVER

- Askebægre 9,25—10,25
Tændstiketuier 3,75
- Papirkniv m. spej-
derlilje 8,50

SPEJDERTELEGRAMMER

- Nyt spejdertelegram som tegningen til venstre —
meget smuk udførelse — ny farve — med konv. 1,00
- 10 stk. 8,50
- Sct. Georg og dragen med konv. 0,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magazin
Redakter: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport
Redakter: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søre.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526

Eksp. Kl. 9—17^{1/2}, Fredag 9—19, Lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, III. 12.418
Århus: Østergade 26, III. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.; Telefon
PALæ 5711. Kontortid Kl. 8—16, Lør-
dag Kl. 8—12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret